

83

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA APROWIZACJI I HANDLU

z dnia 23 lutego 1946 r.

w sprawie wykonania dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego.

Na podstawie art. 3, 4 i 8 dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 322) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do prowadzenia przemysłu gastronomicznego stosuje się przepisy prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 53, poz. 468) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 29, poz. 293, Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 25, poz. 209, Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 40, poz. 350, Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 60, poz. 463), chyba że dekret z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 322) i rozporządzenie niniejsze stanowią inaczej.

§ 2. Przepisom niniejszego rozporządzenia nie podlegają:

- a) stołówki i jadalnie, prowadzone przez urzędy i instytucje państwowe lub samorządowe, organizacje polityczne, spółdzielnie lub związki spółdzielni (spółdzielnie otwarte), których działalność handlowa obejmuje poza członkami wszystkich zgłaszających się, oraz przez przedsiębiorstwa prywatne; zadaniem tych jadalni i stołówek może być wyłącznie żywienie pracowników tych urzędów, instytucji, organizacji i przedsiębiorstw, jak również członków ich rodzin, pod warunkiem, że takie stołówki i jadalnie nie są dostępne dla osób postronnych,
- b) stołówki i jadalnie, prowadzone przez spółdzielnie, których działalność handlowa obejmuje tylko członków (spółdzielnie zamknięte) i o ile zadaniem tych stołówek i jadalni jest żywienie wyłącznie własnych członków i pracowników, jak również członków ich rodzin, pod warunkiem, że takie stołówki i jadalnie nie są dostępne dla osób postronnych,
- c) stołówki i jadalnie, prowadzone przez instytucje charytatywne i społeczne, których zadaniem jest żywienie podopiecznych, jak również własnych pracowników i członków ich rodzin, a które nie są dostępne dla osób postronnych,
- d) probiernie kawy, herbaty i wina przy sklepach handlujących takimi artykułami pod warunkiem, że nie wydają one do spożycia na miejscu żadnych innych artykułów.

e) zakłady cukiernicze prowadzone przez osoby, posiadające własne warsztaty cukiernicze, jeżeli zakłady te działają na podstawie karty rzemieślniczej zgodnie z przepisami prawa przemysłowego, pod warunkiem, że sprzedają one na zewnątrz i wydają do spożycia na miejscu jedynie własne wyroby wyłącznie przemysłu cukierniczego,

f) punkty sprzedaży, przeznaczone do spożycia na miejscu mleka lub napojów takich jak lemoniada, pod warunkiem, że nie wydają one do spożycia żadnych innych wyrobów ani artykułów poza mlekiem oraz lemoniadą.

§ 3. Przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego mogą być prowadzone pod jedną z następujących nazw: restauracja, bar, bufet, pasztecziarnia, kawiarnia, cukiernia, winiarnia-piwiarnia, pokoje gościnne przy handlu win, wódek i t. d., herbaciarnia i jadalnia.

§ 4. Przedsiębiorcy, prowadzącemu przemysł gastronomiczny, wolno:

1) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „restauracja“ tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa, które wydaje do spożycia na miejscu przy stolikach gorące i zimne potrawy i napoje oraz posiada oprócz pokoju bufetowego:

- a) co najmniej jedną salę odpowiednio urządzonej i umeblowanej z możliwością spożywania potraw przynajmniej przy 10 stolikach,
- b) kuchnię i skład na produkty w specjalnych pomieszczeniach,
- c) toaletę damską i męską; w miastach, które zostały znacznie uszkodzone w toku działań wojennych, przedsiębiorstwo odpowiadające innym wymogom niniejszego punktu może posiadać w okresie nie dłuższym niż 2 lata od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tylko jedną toaletę,
- d) oświetlenie elektryczne, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć elektryczna, przeznaczona do publicznego użytku,
- e) wodociąg i kanalizację, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć wodociągowa i kanalizacyjna, przeznaczona do publicznego użytku,
- f) umywalnię,
- g) szatnię;

2) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „bar“ tylko na ozna-

czenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które wydaje gorące i zimne potrawy oraz napoje do spożycia na miejscu i posiada:

- a) pokój bufetowy odpowiednio urządzony,
- b) kuchnię i skład na produkty w specjalnych na ten cel pomieszczeniach,
- c) toaletę,
- d) oświetlenie elektryczne, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć elektryczna, przeznaczona do publicznego użytku,
- e) wodociąg i kanalizację, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć wodociągowa i kanalizacyjna, przeznaczona do publicznego użytku;

3) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „kawiarnia” tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które przeznaczone jest do spożywania na miejscu przekąsek zimnych i gorących, słodczy, ciast oraz napojów i posiada:

- a) co najmniej jedną salę odpowiednio urządzoną i umeblowaną z możliwością spożywania przy stolikach,
- b) kuchnię i skład na produkty w specjalnych na ten cel pomieszczeniach,
- c) toaletę damską i męską w miastach, które zostały znacznie uszkodzone w toku działań wojennych, przedsiębiorstwo, odpowiadające innym wymogom niniejszego punktu, może posiadać w okresie nie dłuższym niż 2 lata od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tylko jedną toaletę,
- d) oświetlenie elektryczne, jeśli w danej miejscowości istnieje sieć elektryczna, przeznaczona do publicznego użytku,
- e) wodociąg i kanalizację, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć wodociągowa i kanalizacyjna, przeznaczona do publicznego użytku,
- f) umywalnię,
- g) szatnię;

4) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „cukiernia” tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, którego zadaniem jest sprzedaż wyrobów cukierniczych i słodczy oraz sprzedaż takich napojów, jak: kawa, herbata, mleko, woda sodowa, lemoniada, czekolada, kefir do spożycia na miejscu i posiada:

- a) pokój bufetowy odpowiednio urządzony,
- b) oświetlenie elektryczne, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć elektryczna, przeznaczona do publicznego użytku,
- c) wodociąg i kanalizację, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć wodociągowa i kanalizacyjna, przeznaczona do publicznego użytku;

5) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „bufet” tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które znajduje się na dworcach kolejowych, autobusowych,

lotniskach, przystaniach, teatrach, kinach, salach widowiskowych, klubach itp. oraz wydaje do spożycia na miejscu gorące i zimne potrawy i napoje;

6) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „paszteciarnia” tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które poza sprzedażą na zewnątrz wydaje do spożycia na miejscu potrawy zimne i gorące oraz napoje i odpowiada warunkom, przewidzianym wyżej pkt 2 lit. a), b), d) i e);

7) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „winiarnia-piwiarnia” lub „pokoje gościnne przy handlu win, wódek itd.” albo „herbaciarnia” tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które poza sprzedażą napojów i artykułów spożywczych na zewnątrz wydaje do spożycia na miejscu gorące i zimne potrawy i napoje, przy czym posiada odpowiednio urządzone pokoje i odpowiada warunkom, przewidzianym pkt 1) lit. b), c), d), e), f) i g);

8) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „jadłodajnia” tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które wydaje śniadania, obiady i kolacje i posiada co najmniej jeden pokój z ogólnym stołem bądź oddzielnymi stolikami do spożycia na miejscu oraz odpowiednio urządzoną kuchnię.

§ 5. Przedsiębiorstwa gastronomiczne, wymienione w § 2, mogą być łączone np. restauracja-bar, restauracja-kawiarnia, kawiarnia-cukiernia, przy czym na zewnątrz nazwa ta musi być uwidoczniiona.

§ 6. Przedsiębiorstwo gastronomiczne można prowadzić dopiero po uzyskaniu koncesji, wyraźnie ustalającej, na jakiego rodzaju przedsiębiorstwo jest ona wydana.

§ 7. Do udzielania koncesji na prowadzenie nowych przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego są powołane starostwa (referaty aprowizacji i handlu), a w miastach wydzielonych z powiatów oraz w Warszawie i w Łodzi zarządy miejskie.

§ 8. W sprawach o udzielenie koncesji na prowadzenie przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego odwołania rozstrzygają urzędy wojewódzkie, a w Warszawie i w Łodzi — Ministerstwo Aprowizacji i Handlu.

§ 9. 1. Ogólna ilość koncesji na wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa gastronomiczne (§ 3) nie może przekraczać stosunku: jedno przedsiębiorstwo na tysiąc mieszkańców. Przedsiębiorstwa, wymienione w § 5, zalicza się do jednej z kategorii, wymienionych w § 4.

2. W miastach o ludności powyżej 100.000 mieszkańców ilość koncesji na wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa gastronomiczne nie może przekraczać stosunku: jedno przedsiębiorstwo na ośmiuset mieszkańców.

3. Ze względów gospodarczo uzasadnionych Minister Aprowizacji i Handlu może zmie-

niać w poszczególnych miejscowościach zasady obliczania dopuszczalnej ilości koncesji podane w ust. 1 i 2.

§ 10. 1. Władzami powołanymi do ustalenia, zgodnie z § 9 ust. 1, ilości koncesji na obszarze poszczególnych województw są urzędy wojewódzkie (wydziały aprowizacji i handlu), a w miastach Warszawie i Łodzi — zarządy tych miast.

2. Przy ustalaniu zgodnie z ust. 1 ilości koncesji oraz ich podziału na poszczególne rodzaje przemysłu gastronomicznego władze wymienione w ust. 1 powinny zasięgnąć opinii właściwych terenowych rad narodowych, izb przemysłowo-handlowych oraz branżowych zrzeszeń przemysłu gastronomicznego.

§ 11. 1. Koncesja jest wydawana na czas nieograniczony i nie może być odstępowana innej osobie lub wdzierżawiana bez zgody władzy udzielającej koncesji.

2. W miejscowościach uzdrowskich i letniskowych, jak również w czasie organizowania imprez dorywczych, dopuszczalne jest wydawanie koncesji sezonowych bądź ograniczonych co do czasu trwania.

§ 12. 1. Prawo do otrzymania koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego posiadają:

- a) stowarzyszenia wyższej użyteczności,
- b) związki samopomocowe uczestników walk o niepodległość,
- c) spółdzielnie spożywców,
- d) spółdzielnie pracy,
- e) inne osoby prawne i fizyczne.

2. Pierwszeństwo do uzyskania koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa gastronomicznego służy w kolejności ustalonej w ust. 1.

§ 13. 1. Ubiegający się o otrzymanie koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa gastronomicznego powinien odpowiadać następującym warunkom:

- a) mieć fachowe przygotowanie lub praktykę w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa gastronomicznego,
- b) wskazać odpowiednie pomieszczenie (§ 4).

2. Jeżeli o uzyskanie koncesji ubiega się osoba prawna, powinna ona ustanowić odpowiedzialnego kierownika przedsiębiorstwa; w tym przypadku warunki przewidziane w ust. 1 lit. a) dotyczą osoby tego kierownika.

§ 14. 1. Ubiegający się o uzyskanie koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa gastronomicznego powinien złożyć podanie do właściwej władzy, wskazanej w § 7, które ma zawierać:

- a) nazwę przedsiębiorstwa,
- b) rodzaj przedsiębiorstwa,
- c) miejsce, w którym ma być uruchomione przedsiębiorstwo,
- d) nazwisko i imię właściciela przedsiębiorstwa,

e) nazwisko i imię kierownika, jeżeli właścicielem jest osoba prawna.

2. Do podania powinny być dołączone:

- a) dowód stwierdzający posiadanie przez kandydata przygotowania fachowego lub praktyki zawodowej,
- b) szczegółowy plan przeznaczonego na przedsiębiorstwo pomieszczenia oraz opis istniejących lub projektowanych urządzeń.

3. W przypadku ubiegania się o koncesję osób prawnych — dowód wymieniony w ust. 2 lit. a) ma dotyczyć kierownika przedsiębiorstwa.

§ 15. 1. Przed udzieleniem koncesji właściwa władza zasięgnie opinii:

- a) Okręgu Związku Rewizyjnego, jeżeli ubiega się o koncesję spółdzielni,
- b) Izby Rzemieślniczej, jeżeli o koncesję ubiega się osoba, należąca do cechu cukierników,
- c) Izby Przemysłowo-Handlowej oraz fachowego zrzeszenia zawodowego branży gastronomicznej, należącego do Rady Naczelnej Zrzeszeń Kupieckich R. P., jeżeli o koncesję ubiegają się inne osoby prawne lub fizyczne. Jeżeli ubiegającym się o koncesję jest członek związku zawodowego pracowników tej branży, należy poza tym zasięgnąć o nim opinii związku. Przy ubieganiu się o koncesję na bufety na dworcach kolejowych i lotniczych należy poza tym przedłożyć zgodę właściwych władz na prowadzenie przedsiębiorstwa.

2. Stowarzyszenia, wymienione w § 12 ust. 1. lit. a) i b), powinny przedłożyć statut zatwierdzony przez właściwe władze, natomiast nie stosuje się do nich przepisu ust. 1.

§ 16. Osoba, która uzyskała koncesję, obowiązana jest uruchomić przedsiębiorstwo gastronomiczne w ciągu trzech miesięcy od daty doręczenia koncesji. W razie nieuruchomienia przedsiębiorstwa w tym okresie koncesja wygasa. Z ważnych względów gospodarczych termin na uruchomienie przedsiębiorstwa może być przedłużony przez władzę udzielającą koncesji.

§ 17. 1. Osoby i instytucje, prowadzące przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego na zasadzie dotychczasowych przepisów, obowiązane są w ciągu 2 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wystąpić do właściwej władzy o udzielenie koncesji z zachowaniem przepisów przewidzianych w § 13 i z dołączeniem dowodu należenia do zawodowego zrzeszenia przemysłu gastronomicznego oraz jego opinii o tym przedsiębiorstwie.

2. Władzą orzekającą w sprawach o udzielenie koncesji przedsiębiorstwom wymienionym w ust. 1 jest:

- a) w I instancji urząd wojewódzki (wydział aprowizacji i handlu), a w miastach Warszawie i Łodzi zarząd miejski,
- b) w II instancji Ministerstwo Apropowizacji i Handlu.

3. Osoby ubiegające się o koncesję (ust. 1) wnoszą podania do właściwych starostw — (referat aprowizacji i handlu), a w miastach wydzielonych z powiatów do zarządów tych miast, które, po zasięgnięciu opinii o petencie właściwej terenowej rady narodowej i związku zawodowego pracowników branżowych przesyłają akta sprawy wraz ze swoją opinią urzędowi wojewódzkim (wydział aprowizacji i handlu); w Warszawie i Łodzi ubiegający się o koncesję wnoszą podania do zarządów miejskich tych miast.

4. Do opiniowania podań o koncesje na prowadzenie przemysłu gastronomicznego, wnoszonych przez osoby wymienione w ust. 1, powołają wojewodowie, a w miastach Warszawie i Łodzi — prezydenci tych miast — komisje opiniodawcze w składzie następującym:

- a) delegat urzędu wojewódzkiego, a w miastach Warszawie i Łodzi — zarządu miejskiego — jako przewodniczący,
- b) przedstawiciel wojewódzkiej rady narodowej,
- c) przedstawiciel komisji okręgowej związków zawodowych,
- d) przedstawiciel okręgu związku rewizyjnego Spółdzielni R. P. — do opiniowania podań spółdzielni,
- e) przedstawiciel właściwej izby przemysłowo-handlowej.

5. Przy udzielaniu koncesji na prowadzenie przedsiębiorstw gastronomicznych osobom, wymienionym w ust. 1, powinny być uwzględnione przedsiębiorstwa, które są nienagannie prowadzone, przy czym w tym przypadku nie obowiązuje kolejność pierwszeństwa uchwalona w § 12.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Apropowizacji i Handlu:

Jerzy Sztachelski

84

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 lutego 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1937 r.
o wykonaniu ordynacji podatkowej.

Na podstawie art. 68 § 2 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1937 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 270) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 62 ustęp (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Do składania zeznań do wymiaru podatku obrotowego za rok podatkowy (kalendarzowy) 1945 obowiązane są wszystkie osoby fizyczne, prawne i spadki wakujące (nieobjęte), które w roku 1945 wykonały świadczenia podlegające podatkowi obrotowemu, bez względu na sumę osiągniętego obrotu”;

2) w § 63 ustęp (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Do składania zeznań do wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1946 (za rok kalendarzowy 1945 bądź operacyjny lub gospodarczy 1944/45) obowiązane są:

A. bez względu na wysokość osiągniętego dochodu lub poniesione straty:

a) osoby prawne,

b) osoby fizyczne oraz spadki wakujące (nieobjęte), prowadzące księgi (handlowe, handlowe uproszczone lub gospodarcze);

B. w razie osiągnięcia dochodu podlegającego podatkowi dochodowemu (art. 2 ustawy o państwowym podatku dochodowym — Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) osoby fizyczne i spadki wakujące (nieobjęte), nie prowadzące ksiąg (handlowych, handlowych uproszczonych lub gospodarczych) z wyjątkiem osób i spadków, których dochód płynie wyłącznie z gospodarstw rolnych:

a) o obszarze poniżej 15 ha użytkowego gruntu, położonych w odległości ponad 5 km od granicy miast z ludnością powyżej 100.000,

b) bez względu na obszar użytkowego gruntu i położenie — jeżeli w roku 1945 wykonały w całości obowiązek świadczeń rzeczowych”;

3) w § 63 ustęp (2) skreśla się.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski